

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **K. P.**, zastoupeného JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Dřevařská 25, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/10345/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/1568/2013/9S-JMK,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**
- IV. **Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právní zástupkyně žalobce JUDr. Alžběty Prchalové, advokátky se sídlem Advokátní kanceláře Dřevařská 25, 602 00 Brno, se určuje částkou 3.400 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/10345/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/1568/2013/9S-JMK bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 6. 2013, č. j. 27975/13/VY a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 4. 6. 2013 bylo rozhodnuto dle ust. § 24 a dále v návaznosti na ust. § 67 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSSP“) a žádost o dávku státní sociální podpory (dále jen „SSP“) – příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2013 byla zamítnuta.

Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 6. 9. 2013 namítl, že postupem správního orgánu byl výrazně zkrácen na svých právech a povinnostech ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Uvedl, že je vlastníkem nemovitosti – budovy s číslem evidenčním 88 na pozemku parc. č. stavby ....., dále též pozemku parc. č. stavby ....., to vše zapsané na LV 480, pro Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště ..., obec ....., katastrální území ....., Tato nemovitost je vedena příslušným katastrálním úřadem jako jiná stavba. V nemovitosti žije sám, užívá ji celoročně, jelikož nevlastní žádnou jinou nemovitost, popř. nemá sjednanou nájemní smlouvu k bytu. V dané nemovitosti má rovněž veden i trvalý pobyt. Ačkoliv je nemovitost vedena jako objekt určený k individuální rekreaci, je s ohledem na popis na ní třeba nahlížet jako „ucelenou jednotku“, splňuje náležitosti pro bydlení. Vzhledem k tomu, že uhrazuje náklady spojené s bydlením, sice: náklady spojené s komunálním odpadem ve výši 500 Kč ročně, s odběrem elektrické energie ve výši 1.310 Kč čtvrtletně, s odběrem vody i s vytápěním nemovitosti (topení na tuhá paliva), jedná se o jednotku, která je schopna plnit samostatně funkci bydlení. Dále poukázal i na splnění podmínek dle § 24 odst. 1, 2 SSP.

Uvedl, že nemovitost byla řádně zkolaudována jako objekt pro individuální rekreaci dle tehdejších platných právních předpisů (v současné době uvedený pojem nahrazen pojmem stavba pro rodinnou rekreaci). V této souvislosti poukázal i na ust. § 56 vyhlášky č. 268/2009 Sb., z kterého vyplývá, že u staveb, pro které byla projektová dokumentace zpracována před účinností této vyhlášky, se postupuje podle dosavadní právní úpravy. Za daného stavu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98, www.nssoud.cz, s jehož názorem se ztotožnil, sice, že ust. § 24 SSP je třeba vyložit s použitím více výkladových metod. Jestliže tudíž má ve stavbě určené k individuální rekreaci trvalý pobyt a předkládá důkazy, že v nemovitosti trvale bydlí, nedisponuje jinou alternativou dalšího bydlení, pak ve shodě s právním názorem NSS citovaným v uvedeném rozsudku lze dovodit, že splnil veškeré zákonné podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení ve smyslu ust. § 24 odst. 2 SSP.

Dále dle jeho názoru rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“), neboť jeho odůvodnění neobsahuje úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, což činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Došlo i k řadě procesních pochybení, v důsledku kterých rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Nebyla mu rovněž dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Z výše uvedených důvodů proto navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 21. 10. 2013 zcela setrval na svém právním stanovisku uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí, vyjádření je v podstatě totožné s obsahem odůvodnění žalovaného. Vzhledem k tomu, že žalovaný setrval na svém stanovisku, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Žádost o příspěvek na bydlení podal žalobce dne 6. 5. 2013, doložil vyplněný tiskopis „Doklad o výši nákladů na bydlení“, z kterého vyplývá, že ve 2. čtvrtletí roku 2013 činily náklady spojené s odběrem elektrické energie 1.310 Kč čtvrtletně, náklady spojené s komunálním odpadem ve výši 500 Kč. Z výpisu z katastru nemovitostí (stav evidovaný k datu 29. 4. 2013) bylo prokázáno, že v okrese: ....., obec: ....., katastrální území..... na LV: ....., na parcele st. .... se nachází 25 m² zastavěná plocha a nádvoří a na parcele st. .... se nachází 237 m² zahrada, způsob ochrany: zemědělský půdní fond.

Ze sdělení Městského úřadu Vyškov ze dne 25. 11. 2011 č. j. MV 61231/2011, sp. zn. MV61220/2011/SÚ/HI vyplývá, že na pozemku st. p. .... v katastrálním území se nachází stavba „zahrádkářská chata“ ....., ... č. e. .... Dle stavebního úřadu Městského úřadu Vyškov stavba není určena pro bydlení ani ubytování, je určena pro individuální rekreaci podle stavebního povolení, č. j. Výst 1015/2006/86 Ká ze dne 10. 6. 1986, dodatečného povolení stavby č. j. SU-1152/95-Ká ze dne 2. 8. 1995 a kolaudačního rozhodnutí č. j. SU-1142/99-Kr ze dne 14. 6. 1999. Stavba v době kolaudace odpovídala platným předpisům pro stavbu pro individuální rekreaci. Podle vyhlášky č. 268/2009 Sb., o obecně technických požadavcích na výstavbu však stavba současným technickým požadavkům na stavbu pro rodinnou rekreaci nevyhovuje, zejména nedostatečnými světlymi výškami místností a parametry schodiště. Termín „stavba pro individuální rekreaci“ již nový stavební zákon nezná.

Z kolaudačního rozhodnutí č. 63/34/99 ze dne 14. 6. 1999, č. j. SU-1142/99-Kr vyplývá, že J. M., ..., bylo povoleno užívání zahrádkářské chaty na pozemku st. p. ... v katastrálním území ..... Žalobce nabyt vlastnických práv k nemovitosti na základě kupní smlouvy ze dne 23. 5. 2005 (právní účinky vkladu práva ke dni 25. 5. 2005, jak vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 29. 4. 2013).

Výzvou ze dne 14. 5. 2013, č. j. 26668/13/VY byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Zároveň mu byla uložena lhůta 8 dnů počínaje dnem doručení této výzvy k vyjádření písemně nebo ústně do protokolu. Dne 23. 5. 2013 se dostavil žalobce ke správnímu orgánu I. stupně, byl s ním sepsán protokol, z něhož vyplývá učiněný závěr, že příspěvek na bydlení mu nemůže být přiznán z důvodu, že se jedná dle citovaného výpisu z katastru nemovitostí tzv. „o jinou stavbu“. Zároveň byl poučen o možnosti podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Protokol je jmenovaným vlastnoručně podepsán. Na základě uvedeného bylo vydáno dne 4. 6. 2013

rozhodnutí, č. j. 27975/13/VY, sp. zn. 1548-13-VY, jímž nebyla žalobci přiznána dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2013.

Dne 13. 6. 2013 podal žalobce odvolání, v němž odvolací námitku opírá o rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98, dle kterého podmínky pro nárok na příspěvek na bydlení splňuje.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2013, č. j. 22 A 72/2013-15, byla na návrh žalobce ustanovena mu pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu zástupcem JUDr. Alžběta Prchalová, advokátka se sídlem Dřevařská 25, 602 00 Brno, neboť byly splněny předpoklady podmínky § 35 odst. 8 věta první s.ř.s.).

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházejících jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

V projednávané věci není mezi stranami sporný skutkový stav, žalobní námitky směřují toliko do nesprávného právního posouzení věci. Žalobce namítl, že splňuje podmínky dle § 24 odst. 1 a odst. 2 SSP, neboť v popisované nemovitosti, které je vlastníkem, má trvalý pobyt. Nemovitost vykazuje všechny znaky prokazující, že se jedná o ucelenou jednotku schopnou plnit samostatnou funkci bydlení.

Podle § 24 odst. 1 SSP nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže

- a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30 a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a
- b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30 a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Dle § 24 odst. 2 SSP se za nájemce bytu považuje též nájemce obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu. Za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu.

Soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, že jmenovanému nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Z obsahu správního spisu vyplývá, že na základě výzvy ze dne 14. 5. 2013, č. j. 26668/13/VY byl poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu, byla mu uložena příslušná lhůta k vyjádření písemně nebo ústně do protokolu. Tohoto práva využil dne 23. 5. 2013. Z protokolu uvedeného data vyplývá, že byl informován o tom, že mu nemůže být přiznán příspěvek na bydlení, neboť na adrese ..... č. e. ...., ... se nachází „jiná stavba“. Byť předmětná nemovitost žalobce je formálně stavbou určenou k individuální rekreaci, jmenovaný v nemovitosti trvale bydlí. Nevyjádřil se ke skutečnosti, zda disponuje či nedisponuje jinou alternativou dalšího bydlení, nevyjádřil se rovněž ke skutečnosti, zda případně o jinou alternativu bydlení usiluje či nikoliv (např. podání žádosti o obecní byt, aj.).

Klíčovým v projednávané věci je tedy výklad § 24 odst. 2 SSP. Výkladovou metodou dospěl soud k názoru, že žalobcův odkaz na rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98, www.nssoud.cz, nelze aplikovat na projednávanou věc, neboť předmětná stavba nesplňuje požadavky na stavbu pro rodinnou rekreaci. Toto zjištění vyplývá i ze sdělení Městského úřadu Vyškov ze dne 25. 11. 2011, č. j. MV 61231/2011, sp. zn. MV61220/2011/SÚ/HI. Dále je třeba zdůraznit, že žalobce nepodal bližší vysvětlení, jak uvedeno již výše, zda disponuje či nedisponuje jinou alternativou dalšího bydlení, eventuálně, zda případně o jinou alternativu bydlení požádal či nikoli. Z citovaného rozsudku NSS zcela jasně vyplývá, že má-li žalobce ve stavbě určené k individuální rekreaci trvalý pobyt a předkládá důkazy, že v nemovitosti trvale bydlí, *„pak je podstatný další přístupující aspekt pro vznik nároku na příspěvek na bydlení, a sice skutečnost, že nedisponuje jinou alternativou dalšího bydlení (např. vlastnický, nájemní vztah k bytu podle § 34 zákona o státní sociální podpoře), ale vlastní pouze tuto stavbu určenou k individuální rekreaci“*. Byť je tedy předmětná nemovitost žalobce formálně stavbou určenou k individuální rekreaci, je možno teprve při prokázání výše uvedených aspektů dovodit, že naplňuje znaky nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.

Optikou tohoto právního náhledu na posuzovanou věc má soud za to, že citované rozhodnutí NSS na skutkový a právní stav projednávané věci nedopadá.

Soud ve svých úvahách dále vyšel i z toho, že skutečnost, že žalobce je na předmětné adrese doposud přihlášen k trvalému pobytu, nemá náležité opodstatnění, neboť stavba již nesplňuje ani technické požadavky na stavbu pro rodinnou rekreaci. Žalobce tuto stavbu nedal ani do souladu s platnou stavebně technickou legislativou. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98, www.nssoud.cz, sice: *„...v situaci, kdy je možných vícero výkladů právního předpisu, z nichž jeden se plně shoduje s vůlí zákonodárce, stejně jako s objektivním smyslem zákona v daném prostoru a čase, a současně chrání subjektivní veřejná práva adresátů právní normy, nutno zvolit právě tento výklad“*. Takto postupoval soud i v posuzování dané věci.

Důvodná není ani námitka žalobce, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. K odůvodnění rozhodnutí je možné doplnit, že je obecně vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, určité a srozumitelné. Rozhodnutí NSS sp. zn. 4 As 58/2005, www.nssoud.cz k náležitostem odůvodnění dodává: *„z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo*

vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ V daném případě toto pochybení soud neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela koresponduje s kritérii danými citovaným ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Na základě všech shora uvedených skutečností má soud za prokázané, že žalobce doposud nesplnil podmínky pro vznik nároku na příspěvek na bydlení. Vzhledem k tomu, že v postupu i rozhodnutí žalovaného neshledal pochybení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

Krajský soud v Brně ustanovil zástupcem žadatele advokátku podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s., v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, má advokát nárok na odměnu za 1 úkon právní služby (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem) po 3.100 Kč, podle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, takže celková částka odměny činí 3.400 Kč. Jelikož právní zástupkyně nedoložila, zda je plátcem DPH, soud jí částku odpovídající DPH nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. září 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová